

κώτατος, παραλαβών τινας τῶν Καδμείων, ἀπῆλθε διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐφόνευσε τὴν Σφίγγα. Ταῦτα δὲ οὕτω συμβάντα ἐξετέθησαν ἐπὶ τὸ μυθικώτερον.

Ὁμοίως περιγράφας ὁ Παλαίφατος τὴν Χίμαιραν (σελ. 12) ἐπιφέρει ὅτι τοιοῦτον θηρίον βεβαίως δὲν ὑπῆρξε· διότι ἀδύνατον ὄφρις καὶ λέων καὶ αἶξ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν αὐτὴν τροφήν· καὶ εὐηθες, ἐνῶ εἶχε θνητὴν φύσιν, νὰ ἀποπνέῃ πῦρ. Τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ὁ Βελλεροφόντης, ἀνὴρ γενναῖος, κατασκεύασε πλοῖον μακρὸν, δι' οὗ ἐλεηλάτει τὰ παραθαλάσσια χωρία τῆς Φρυγίας⁽¹⁾. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦ πλοίου ἦτο Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ἔχει ὄνομα· καὶ ἀρμόζει μᾶλλον εἰς πλοῖον ἢ εἰς ἵππον τὸ ὄνομα Πήγασος. Ὑπῆρχε δὲ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὄρος ὀνόματι Χίμαιρα, εἰς τοῦ ὁποῦ τοῦ ἔμπροσθεν μέρος κατῴκει τότε λέων, εἰς δὲ τὸ ὄπισθεν δράκων, οἵτινες ἐκακοποιοῦν τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς ξυλοκόπους. Τότε λοιπὸν ἐπελθὼν ὁ Βελλεροφόντης κατέκαυσε τὸ ὄρος καὶ ἐξωλόθρευσε τὰ θηρία· οἱ δὲ ἐγγώριοι ἔλεγον ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πηγάσου κατέστρεψε τὴν Χίμαιραν· οὕτως ἀνεπλάσθη ὁ μῦθος.

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ Παλαίφατος ἔπραξεν ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῶν μύθων ὅτι ὁ Εὐδήμερος ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐξέθηκε δηλαδὴ τὰ μυθεύματα ἐπὶ τὸ πιθανώτερον. Ἄλλ' οὐδένα ἔχει τὴν σήμερον σπουδαῖον ὁπαδόν.

Ἄλλο εἶδος ἐρμηνευτῶν εἶναι οἱ ἐρμηνευταὶ οἵτινες θεωροῦσι μὲν καὶ οὕτοι ὅτι τὰ περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων τούτων χρόνων λεγόμενα ἔχουσιν ὅλα βάσιν τινὰ ἀληθείας καὶ ὅτι ἀπλῶς ἠλλοιώθησαν ὑπὸ τῶν ποιητικῶν μύθων, δὲν ἐπιχειροῦσιν ὁμῶς, ὡς ὁ Παλαίφατος, νὰ μεταπλάσωσιν ἐπὶ τὸ πιθανώτερον τὸ ἀπίθανον μέρος τῶν μύθων, ἀλλά, ἀφαιροῦντες ἐκ μέσου ὅλως διόλου πᾶν ὅτι ὑπερφυῆς καὶ ἀλλόκοτον, περιλαμβάνουσι τὰ διηγήματα, περιορίζονται εἰς μόνον τὸ πιθανὸν αὐτῶν μέρος καὶ ἐκθέτουσι τὸν σκελετὸν τοῦτον ὡς ἀληθῆ ἱστορίαν. Οὕτως ἔπραξαν οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων, ἰδίως οἱ γάλλοι Ραοὺλ Ροχέτιος, Κλαυδίος καὶ Φρερέτος. Περιφημον δὲ παράδειγμα τοιαύτης ἐρμηνείας εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν παρέστησε τὸν τρωικὸν πόλεμον εἰς τῶν μεγίστων ἱστορικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ἀθηναῖος Θουκυδίδης ὁ ἀκμάσας ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι. Εἶδμεν πῶς ὁ πόλεμος οὗτος ἐξωγραφῆθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου. Ὁ δὲ Θουκυδίδης, ἀφαιρέσας ἐκ μέσου τοὺς ἀναμιχθέντας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον θεοὺς, ἀφαιρέσας τὰ ὑπερφυᾶ τῶν ἡρώων κατορθώματα, ἀφαιρέσας τοὺς ἀθανάτους ἵππους Εἰάνθον καὶ Βαλίον,

τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμφ' Ἄρπυια Ποδάργη·

ἀφαιρέσας τὸν δούρειον ἵππον, ὁμιλεῖ περὶ τοῦ γεγονότος, ὡς περὶ ἀναμφισβητήτου κατὰ τὰ λοιπὰ πράγματος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁμηρικῆς παραδόσεως. Ὁ Ἀγαμέμνων, λέγει, ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῆς ὅλης ἐκστρατείας, ὡς ἰσχυρότατος τῶν ἄλλων δυναστῶν κατὰ τὴν γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Συνέκειτο δὲ ὁ στόλος ἐκ χιλίων καὶ διακοσίων πλοίων, ὧν τὰ μεγαλύτερα ἔφερον ἑκατὸν εἴκοσιν ἄνδρας, τὰ δὲ μικρότερα πεντήκοντα. Καὶ ἀφιχθέντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Τρωάδα ἐνίκησαν ἀμέσως τοὺς πολεμίους εἰς μάχην· ἀλλὰ μὴ ἔχοντες τροφὰς ἠναγκάσθησαν νὰ τραπῶσιν εἰς ληστείαν καὶ γεωργίαν τῶν πέριξ χωρῶν, ἀλίγοι μόνον παραμένοντες εἰς τὴν πολιορκίαν, καὶ τούτου ἕνεκα οἱ Τρῶες ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιστῶσι δέκα ἔτη. Ἐνῶ, ἂν οἱ πολιορκηταὶ εἶχον τροφὰς καὶ ἔμενον πάντοτε ἠθροισμένοι, ἤθελον κυριεύσει τὴν Τροίαν πολὺ ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον.

(1) Ἀκριβέστερον «τῆς Λυκίας» διότι ἐνταῦθα ὁ Βελλεροφόντης διέπραξε, κατὰ τὸν μῦθον τὰ κατορθώματα αὐτοῦ.

